

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

IMPULS

FOR LEDERNE AF SCT. GEORGS GILDERNE

NR. 1 . ÅRGANG 1972

IMPULS

Udgivet af Sct. Georgs Gilderne i Danmark
for gildeledelserne.

Mikkel Bryggers Gade 1, 1460 Kbhvn. K.
Tlf. (01) 12 27 02. Giro 1351.

Kontortid: Mandag til fredag kl. 8,30–16,30,
lørdag lukket.

Tryk: K. Rosendahls Bogtrykkeri Akts.,
Esbjerg.

Oplag 800 eksp.

Medarbejdere:

Nordjylland:

Kirsten Hector Knudsen, Lobeliavej 3, Vest-
bjerg, 9400 Nørresundby. Tlf. (08) 29 61 58.

Midtjylland:

Jørgen Pedersen, Fønixvej 6, 8270 Højbjerg.
Tlf. (06) 14 70 45.

Syddjylland:

Poul Reinholdt, Mosebakken 1, 7100 Vejle.
Tlf. (05) 85 56 79.

Fyn:

Jens Emil Kudsk Jensen, Chr. Winthersvej 26,
5000 Odense. Tlf. (09) 13 09 59.

Nord- og Nordvestjylland:

Evald Hansen, Jernbanevej 2, 4500 Næsborg S.
Tlf. (03) 41 11 79.

Storkøbenhavn:

Ib Wessel-Tolvig, Højagervej 15, 2960 Rungsted
Kyst. Tlf. (01) 86 53 46.

Syddjælland og Lolland-Falster:

Carl Schultz, Kirkepladsen, 4800 Nykøbing F.
Tlf. (03) 85 03 69.

☆

Redaktion:

Aage A. Jensen, Birkevej 5, Langesø,
6430 Nordborg. Tlf. (044) 5 18 96.

Lise Johnsen, Højdedraget 34,
8660 Skanderborg. Tlf. (06) 52 12 86.

Finn Brøchner, Hybenvænget 3, 6733 Hjerting.
Tlf. (05) 16 53 46.

☆

Stof til IMPULS bedes indsendt senest 1. marts.

Dette nummer indeholder

Side 3:

Det er ledelsens ansvar, at alle orienteres om
alt, hvad der er værd at orientere om, fastslår
lederen, der beskæftiger sig med »informa-
tionskløften«.

Side 4:

IMPULS kommer med en udfordring til alle
gildebredere i landet. Formålet er at skaffe
penge til det internationale spejderarbejde.

Side 5:

Ingrid Bundgård fortæller historien om arbejdet
i hendes gilde – eller rettere hvordan det kunne
være – dér, som i mange andre gilder.

Side 6–7:

»Stolen« er til rådighed for Evald Hansen, Ny-
købing S., i dette nummer. Evald Hansen har et
10 punktsprogram til overvejelse.

Side 8:

Lederen i dette nummer beskæftiger sig med
information. I artiklen »Gildernes informations-
problem« uddybes emnet.

Side 9:

Fra landsgildekontoret gives der her et tilbud
om femten inspirationsmapper til brug i det
daglige gildearbejde.

Side 10–11:

En interessant »ny« personlighed i den danske
offentlighed er det nyvalgte folketingsmedlem
Mette Madsen, Pandrup. Kirsten Hector tegner
et portræt af Mette Madsen.

Side 12–13:

I Københavns stadsgilde laver man et seminar,
når der trænges til opladning. Her fortæller
gildebredere fra København i »Sådan gør vi« om
erfaringerne.

Side 14–15:

Der er ved at komme lidt liv over rubrikken
»Kommunikation«. Flere og flere gildebredere
føler sig foranlediget til at kommentere dette
og hint. IMPULS får også et par ord med på
vejen.

Side 16:

Vi forsøger at inspirere ved at citere et par vise
herrers betragtninger og overvejelser i rubrik-
ken »Brudstykker«.

Fyld informations-grøften op

Lederegenskaber glider ikke lige så let ned over gildets kårne folk, som gildekæderne gør det. Men der er vigtige ledelsesfunktioner, som hverken kræver medfødte anlæg eller tillærte teorier – som blot kræver vilje og gidelse. Det gælder bl. a. informationsopgaven.

De, der skal informere, betragter ofte selve informationen som en nytteløs måde at gøre de konkrete opgaver mere besværlige på. For de, der skal informeres, er det simpelthen en forudsætning for at blive engageret.

Når man i debatten om trivsel på arbejdspladsen peger på informations-kløften som et af de farlige svælg mellem ledelse og »gulvet«, er der god grund til, at enhver gildeledelse omhyggeligt påser, at en eventuel informationskløft eller do-grøft i deres gilde bliver fyldt grundigt op.

Gildet er et fælles foretagende, hvor ingen bør være mere »lige« end andre, ingen mere »in« eller mere informerede. Når nyoprettede gilder ofte lykkes så godt, er en af årsagerne sikkert, at alle er lige sikre, eller usikre. Ledelserne famler efter støtte hos medlemmerne, og informationen går således af sig selv på kryds og tværs, med den følger med-leven, fornemmelsen af medansvar.

I gamle gilder kan manglende eller overfladisk information være medvirkende til, at nye gildebrødre aldrig når rigtigt ind i kredsen, eller at selv gamle glider ud. Det kan være de passive, for hvem springet tilbage til aktivt gildeliv bliver endnu tungere, når de, også hvad medviden angår, føler sig udenfor. Det kan være selv aktive medlemmer, som kan føle sig lidt udenfor, hvis det f. eks. er gennem avisen eller helt udenforstående, de får orientering om gildeaktiviteter, som kun blev drøftet i gildet, da et udvalg blev nedsat.

Det er ledelsens ansvar, at alle orienteres om alt, hvad der er værd at orientere om – ledelsens ansvar, men ikke nødvendigvis ledelsens opgave. Vi bringer inde i bladet nogle få retningslinier for, hvordan man kan tilrettelægge opgaven og skal samtidig opfordre læserne til at bidrage her med praktiske ideer til, hvordan vi kan få fyldt informationsgrøfterne op!

EN UDFORDRING!!!

I de sidste måneder – bl. a. i et interview med DDS-chef, John Grey, i IMPULS – er det flere gange understreget, at spejderbevægelsen gerne vil have økonomisk støtte af gildebevægelsen til udbygning af det omsiggribende internationale arbejde.

Så vidt vides, har spejdernes anmodning om assistance ikke ført til noget væsentligt resultat.

Derfor dette konkrete forslag til et initiativ, der må kunne give spejderkorpsene de tusinder, som de har behov for til den udmærkede sag:

IMPULS opfordrer samtlige syv provincialmestre til at acceptere en ædel indbyrdes kappestrid om, hvilket provincial der vil være i stand til at rejse den største sum til formålet. IMPULS foreslår, at provincialmestrene løser opgaven ved at lade opfordringen til kappestriden gå videre til de enkelte gilder indenfor provincialerne. Gilderne vil evt. kunne lade kapløbet forgøre sig helt ud i grupperne.

Vi foreslår, at starten til racet kommer til at foregå den 1. marts, og 1. juni afskydes konkurrencen. På vejen vil SCT. GEORG i hvert nummer kunne give oplysninger om, hvordan de konkurrerendes indbyrdes placering er, så-

ledes at de, der evt. skulle være ved at sakke bagud, kan gøre den nødvendige indsats inden slutspurten.

Tanken bag denne måske ikke helt almindelige idé er naturligvis først og fremmest at rejse det beløb, som spejderne har behov for. Men initiativet vil også tjene egentlige gildeformål: Gildebevægelsen vil komme til at arbejde med en aktuel, konkret opgave i fællesskab, opgaven vil engagere tusinder af gildebrødre fra provincial og helt ud i grupperne – og vi vil alle genopleve den søde spænding, der var forbundet med deltagelsen i gamle dages spejderkonkurrencer.

Dette her er først og fremmest en alvorlig opgave, men vi tror samtidig, at det er en sjov opgave. Den bærer i hvert fald mulighederne for lidt skæg i sig, og det er op til de enkelte gilder, grupper og gildebrødre, hvor meget halloj og morskab, der skal flettes ind i opgaven.

Vi håber, at man ude over landet vil gå i gang med sagen. Gå med på spøgen. Få omgående udpeget de rigtige folk til at tilrettelægge det store spil, så alle provincialer ligger klar i starthullerne, når signalet til start gives den 1. marts.

Kontaktmand

Med det formål at skabe så god en kontakt som muligt mellem IMPULS og landets gildeledelser har vi i redaktionsudvalget besluttet at ville forsøge at finde en kontakt i hvert provincial, og vi er glade for på side 2 at kunne oplyse om, hvem der er vores medarbejder i dit provincial.

IMPULS's medarbejder har til opgave dels at holde øjne og ører åbne for, hvad der måtte være af interesse for IMPULS's læsere i provincialet og dels at være kontaktsted for provincialets gildeledelser som måtte ønske at komme med indlæg, kritik eller hvad det nu måtte være.

Redaktionsudvalget vil gerne hermed sige tak til vore nye medarbejdere for deres interesse for vort blad.

Lær at nøjes med lidet. –
Vil du nægte, at det er meget.

Søren Kierkegaard.

Kærligheden tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Kærligheden bærer ikke nag.

Paulus.

Bedre er sur ven end sød fjende.

Dansk ordsprog.

Når et par mennesker er rigtig tilfreds med hinanden, kan man for det meste være sikker på, at de tager fejl.

Goethe.

Historien om hvordan vi kunne gøre

I vores gilde står man nærmest i kø for at komme ind. Det ligger simpelt hen i luften, at gildet er den naturlige forlængelse af ens spejder- og foretid. Man kender hinanden. Der er ikke det store svælg mellem spejder- og gildebevægelse, som der var, inden vi skabte den epokegørende fornyelse!

Hvilken fornyelse?

Ja, alle her hos os var klare over, at der måtte ske en fornyelse. For dér udenfor gik jo vores tidligere spejderkammerater, som burde være indenfor – i gildet – men som i stort tal betakkede sig. For hvad var gildet, set med deres øjne? Ja, de få, der havde været så nær på, at de mente, de virkelig kendte det, så i gildet en fortidig, måske lidt latterlig, institution af voksne mennesker i åndelig talt korte bukser, som aflagde store højtidelige løfter i skæret af levende lys, som gik rundt som pæne spejderdreng og -piger og gjorde »gode gerninger« og var så glade for sig selv og deres gode gerninger. Så glade, at de stadig måtte bekræfte hinanden i deres udmærkede fortræffelighed: »Vær beredt – vi er beredt!«

Er det sandheden om os? Enhver kan gøre op med sig selv. Men det er uden tvivl det, mange **mener** om os!

Vi var **helt** enige om i vores gilde, at **fornyelse** skulle der til, hvis vi skulle imødekomme moderne unges behov for en gildebevægelse – de unge, der var vores fremtid. Men her holdt også al enighed op, og vi delte os meget hurtigt i to helt modsatte synspunkter. En gruppe, fortrinsvis af de lidt ældre, mest mænd, mente, at fornyelse skulle komme ved bedre og flere ritualer, gradinddelinger o. s. v., kort sagt: Logepræg. »Det hele var for udvandet og derfor måske lidt latterligt set med andres øjne«, mente man. En anden gruppe, fortrinsvis de yngre, med overvægt af piger, var overbevist om, at det **netop** var ritualerne og alle de store løfter og ord, der gjorde, at mange tog afstand fra gildebevægelsen. Standpunkterne blev for hver diskussion trukket skarpere og skarpere op, det var simpelt hen ikke til at sætte over kløften. Gik

man »loge-vejen«, måtte mange melde fra, og disse spåede gildet en langsom død med denne generation. Gik man den modsatte vej og pillede for meget ved ritualer m. m., ramte man mange gildebrødre så dybt, at det var hjerteblood, der flød. Et kompromis var umuligt.

Man valgte den eneste farbare vej:

Eet gilde, men med 2 sektioner:

En sektion, der gik »logevejen« og en sektion, der har ændret radikalt på optagelsesceremoni og ritualer. Enhver ny – og gammel – gildebror kan nu frit vælge, hvilken ramme han/hun ønsker for sit gildeliv, om ønsket kan man deltage i begge former. Vælger den nye gildebror at blive optaget i gildet under den nye form, har han lov til at vælge helt at afstå fra »at aflægge løfte i skæret af levende lys«. Ved at skrive under på, at han vil forpligte sig på at gå ind for gildets formål, er han lige så fuldgyltig medlem som den, der holder fast ved mundtlig løfte. Det sidste kan nemlig stadig lade sig gøre, også under den nye form, hvis det betyder noget for den pågældende at bekræfte det overfor kammeraterne. I så fald udtrykker man blot mundtligt den samme forpligtelse, som man skrev under på. Også det øvrige ritual i gildehallen er stærkt forenklet og moderniseret. Man ser gerne et fast indslag fra gildemester eller anden som noget centralt, men derudover virker gildehallen som et forum for frugtbar tankeudveksling i stedet for de traditionelle enetaler. Der deltager tit aktive voksne fra spejderkorpserne i disse gildehaller. Det kan hænde, de selv bidrager med et indslag af en eller anden art. Dette skaber et fællesskab, vi ikke har kendt til tidligere, og disse ledere vil vi utvivlsomt en dag som en naturlig ting se i gildets rækker, fordi de kender os og ved, at »vi er af eet blod«.

Alle de øvrige gildeaktiviteter, møder, hjælpetjeneste o. s. v. er fælles for de to sektioner – her er man helt enige om arbejdssyn – og den gensidige respekt for modsatte opfattelser er blevet genoprettet.

Se, det var historien om, hvordan vi gjorde i vores gilde – eller var det?

– Nej, det var det naturligvis ikke. Det er nemlig bare en historie! Så radikalt har ingen endnu kunnet blive enige om at løse problemerne. Men det skulle vel ikke være en af vejene, man kunne gå?

INGRID BUNDGAARD

STOLEN

Evald Hansen, Nykøbing S., overtager »Stolen« dette nummer. Han klarer opgaven ved at skrive en tale og ved at redegøre for sine erfaringer.

Enhver, som er en lille smule tænksom, vil på et eller andet tidspunkt – ofte omkring 40-års alderen, stille sig selv et kontant spørgsmål, der lyder omtrent sådan: »HVAD NU? – Nu har du levet over halvdelen af dit liv, – endda den bedste halvdel!« – Åh, ja, siger folk, men den slags skal man nu ikke tænke for meget på, – men det gør man bare alligevel!

Vi kender allesammen forventningens mekanik. Først siger man: »når jeg bliver stor, så . . .« – derefter: »når jeg er færdig med skolen, så . . .« – og senere: »når jeg kan komme afsted med at flytte hjemmefra, så . . .« o. s. v., o. s. v.

Vel bliver man med årene mindre fordringsfuld i de betingelser, man stiller, men man har ganske bestemt en fornemmelse af, at der snart burde ske noget, – bare ikke netop i dag: »nu skal vi lige have ferien overstået, – eller julen, – eller konfirmationen, – eller solvbrilluppet« – og på den måde går årene!

Et menneskes barndom kan være nok så ulykkelig, – der er vel ingen anden periode af vort liv, hvor vi har større talent for ulykke. Ungdommen kan være nok så pinagtig usikker, men i reglen er man da nogenlunde rask og almindeligvis også ved sine fulde fem. – Men hvem tør vente sig en særlig fornøjelse af livets anden halvdel, når det først begynder at knage i den forsømte eller måske udslidte organisme.

Folk bliver sjældent raskere med alderen, – og bestemt heller ikke kønnere forøvrigt, – men – lad det nu være! Er man først blevet »over midten«, kan man stille sig selv en række meget direkte spørgsmål. Eet af dem lyder: »hvordan har du så brugt dit liv?« – Eller et lige så kontant: »hvordan har du så tænkt dig at spille resten« – eller kortere udtrykt: »hvad venter du på?« – og hermed er vi nået til det egentlige, den bagved liggende frygt: at vi ikke skal få alt det ud af livet, som vi kunne have fået! – Man behøver ikke engang som manden med de betroede talenter at have gravet sine muligheder ned.

Vi har på forholdsvis tidlige tidspunkter i vort liv truffet forskellige valg. Uden vaklen, – og måske i mange tilfælde også uden særlig omtanke, har vi disponeret årtier frem i tiden. – Og vi skal vælge! – Den, der i stedet søger at holde flere muligheder åbne, vil opdage, at det også er et valg. – Men, sæt nu, at ét af disse mange valg viser sig at have været et skæbnesvangert fejlgreb? – Ja, det kan ikke gøres om. Men det er endnu muligt at sige: »du var altså ikke bedre! – men skal fejltagelsen have gyldighed også for resten af livet?«

Ethvert menneske med normale evner og muligheder har ved fødslen fået udleveret noget, der nærmest kan sammenlignes med et stort stykke fint hvidt tegnepapir og nogle blyanter. Papiret forekommer os til at begynde med ubegrænset stort. Man kan bare male løs. Men det, som man én gang har fået kradset

ned på papiret, det står der og kan ikke uden videre helt slettes ud. – Man kan holde op med at tegne det, man lige var i færd med og begynde på noget andet. Eller man kan nøjes med at se på de nærmeste streger, eller man kan prøve at opnå en slags overblik. – Men hvordan bliver det endelige resultat?

Vi må lære at leve i bevidstheden om, at vore meninger ikke absolut er rigtige. I bedste fald er vor opfattelse måske den bedste af en række onder. – Men vi er nødt til at være her! Vi er nødt til at se de såkaldte kendsgerninger i øjnene. Vi er nødt til at handle efter bedste overbevisning. Og vi er nødt til at kritisere vore handlinger, – for vi tør ikke afvise den mulighed, at vi kan blive noget klogere!

Lykkeligst er tilsyneladende den, der drives frem af trangten til erkendelse. Vi kan naturligvis ikke finde ud af, hvad meningen er, – men vi kan ikke lade være at prøve. Vi må derfor også have lov til at stille dumme spørgsmål. – Vil det være nok blot at gøre, hvad man har lyst til? – Skulle det ikke også være muligt at kæmpe for en sag, der er større end os selv? Vi lever jo her og nu, – vi skal jo opfylde en bestemmelse! Det kunne meget passende være kampen mod tilværelsens ondskab, – eller hvis man foretrækker knapt så store ord, – kampen for at gøre verden til et lidt bedre opholdssted, – om ikke for andet, så for, at den ikke skal blive et endnu ringere opholdssted. – I denne kamp, som finder sted både inde i os selv og udenfor, må og skal vi tro på handlingens mulighed! Vi er ikke bare brikker i et spil! Vi spiller selv med! Ingen tanke, intet ord, ingen handling behøver at være spildt.

Du kan ikke **regne** med at blive et bedre menneske. En mand kan luge sin have, men han kan ikke regne med, at der aldrig mere skal vokse ukrudt op inden for hans hæk. –

Du kan ikke bygge dig et tilflugtsrum af din egen retfærdighed! Vi kan ikke heller skabe et paradis på jorden. – Men, – vi kan vælge mellem forskellige muligheder, nogle af dem er altid **dårligere** end andre! – Vi er nødt til at træffe vort valg.

Og lad mig så – som mine ønsker for det nye gildeår – slutte med at citere, hvad en kendt redaktør skriver:

»Lad mig i ulykken og i nederlaget, som ingen kan undgå, bevare evnen til at opleve.

Lad mig aldrig tro, jeg er færdig.

Lad mig hver dag lære noget nyt.

Lad mig græde og le.

Lad mig **leve** her og nu!«

Ja, det var såmænd det hele.

Og så spørger minsandten den kære redaktør, hvordan jeg finder stof og udarbejder gildemestertaler.

1. Jeg klipper: kronikker især, små sjove ting, usædvanlige referater, foredrag, små kirkebladsopsatser o. s. v., men kun hvis jeg ved læsningen finder dem gemmeværdige. Ind i en mappe med det hele.

2. Jeg er vild med bogudsalget hvert år i februar. Primært sparer jeg en masse penge, ofte mere end halvdelen af den oprindelige pris, sekundært er der indenfor gruppen filosofi, psykologi, pædagogik, religion, essays, altid virkelig gode forfattere, der skal renses ud, måske blot fordi de har skiftet forlag.

3. I ledige stunder læser jeg, både det ovenfor nævnte og andet gods. Og så »clipser« jeg (køb roligt en dåse papir-clips). Når jeg træffer på emner, der enten er oplagt brugbare eller som irriterer mig, så jeg tænker kontroversielt, så: en clips på siden udfor rette sted.

4. Et par uger før gildehallen blader jeg en aften eller nat, og det har aldrig slået fejl: inspirationen ligner appetitten, der som bekendt kommer, mens man spiser.

5. Nogle hovedpunkter og gode indfald noteres ned, ligesom de ting, taget fra ritualer eller love, der er relevante.

6. Et par aftener i træk læser jeg over på notater, udklip m. v. som det sidste, inden jeg går i seng. – Og så lader jeg iøvrigt underbevidstheden om resten!

7. 5-6 dage efter kan man skrive talen ned (dobbelt linieafstand, for der kommer altid rettelser). Senere renskrivning. Det er praktisk at gemme taler, så man ikke skal gentage sig selv.

8. Jeg har altid brugt at læse den så mange gange, at jeg næsten kan den udenad (så er det også lidt nemmere at improvisere, hvis man får »flyttet fingeren forkert«). Har altid manuskriptet med. Selv om man kun bruger det ganske lidt, giver det en dejlig sikker fornemmelse, og der er da også ting, der skal være ordrette.

9. Jeg læser altid talen højt for min kone hjemme. Hun er den hårdeste, men sødeste kritiker, jeg har kendt.

10. (Nu ligner det næsten de 10 bud, det var ikke meningen). Det sidste er det allervigtigste: jeg har **altid** – især som kansler – men også hele min tid som gildemester, både i Maribo og her, haft en helt færdig tale liggende i min skuffe, parat til brug, hvis noget skulle ske, eller (som kansler) nogen skulle få pludseligt forfald.

Dette sidste anbefales på det allerbedste.

EVALD

Gildernes informationsproblem

Som omtalt i lederen vil vi gerne viderebringe ideer til, hvordan informationsopgaven i et gilde kan klares. Der er sikkert gilder, der har en hel informations-strategi, som let kan overføres til andre lokaliteter.

Foreløbig skal her skitseres, hvordan man kan få opgaven kortlagt – så kan de praktiske ideer sprutte fra gilde til gilde, f. eks. i kommunikationsrubrikken.

Holdepunkterne, når en ledelse kortlægger informationsopgaven, er naturligt: til **hvem**, om **hvad**, **hvornår**, **hvordan** og af **hvem**.

HVEM:

Foruden samtlige medlemmer, nabogilder og provincial kan der være tale om orientering til udenforstående i særlige tilfælde, f. eks. spejderkorpsene, den lokale presse (men da aldrig før medlemmerne har modtaget den pågældende information).

HVAD:

Listen indskrænker sig ofte til indbydelser til næste gildemøde. Den kan også omfatte redogørelser for, hvad gildeledelsen har drøftet på sine møder, løbende orienteringer fra laug og fra udvalg med særopgaver. Orientering om til- og afgang fra gildet og om gruppernes aktiviteter, – det sidste er ikke blot information, men tillige inspiration.

HVORNÅR:

Simpelthen så ofte der er behov for det. Her **kan** det være en ulempe at have bundet sig i et bestemt mønster.

HVORDAN:

Månedsbreve eller kvartalsditto, gildeblade, samarbejde med andre gilder eller med lokale spejderkorps om fælles-blade, opslagstavler, fast orienteringspause ved hvert gildearrangement (med lejlighed og klima til at stille spørgsmål), samlemappe med tidligere udsendte oplysninger, som kan lånes ud til nyoptagne.

Formen afhænger af hvor mange kræfter, der er at trække på. Men der er ingen tvivl om, at selve det at skulle fylde et månedsblad med nogenlunde faste rubrikker både fra grupper, laug og ledelse, trækker informationerne bedre ud af folk end mere tilfældige skrivelser. Det kan ligeledes i sig selv være en inspiration til større aktivitet at skulle udmønte et gildeledelsesmøde eller gruppelivet i nogle betragtninger.

AF HVEM:

Informationsbyrden kan fordeles – bør det i de fleste tilfælde, da gildeledelserne som oftest har rigeligt at gøre med og derfor betragter informationsopgaven som noget sekundært. Samtidig må erindres, at jobbet i sig selv kan være en tilfredsstillende aktivitet for de gildebrødre, der får overdraget ansvaret, f. eks. for en 2 års periode ad gangen.

Kvalifikationerne hos gildets informationsmedarbejdere kan selvfølgelig være noget med evner til at kontakte, formidle, organisere. Langt det vigtigste krav er dog en myres flid og et æsels stædighed. Kombineret med såvel ledelsens som det øvrige gildes meddelssomhed og vilje til at lade oplysningerne få lidt gennemtræk skulle den side af gildebrødrenes behov, der hedder »vide og forstå«, blive dækket.

Den unge forlanger af dagen, at tiden skal bringe ham noget; manden er tilfreds, når den blot ikke fratager ham noget.

Friedrich Hebbel.

Viljen til ydmygelse levner ikke plads til kærlighed.

Hamilton Basso.

Jeg vil lære nyt og kritisere mine egne meninger, så længe jeg lever.

Goethe.

Orden for ordenens egen skyld er livets kæratur.

Saint Exupéry.

Inspirations- mapper

Nedenstående 15 INSPIRATIONSMAPPER udlånes fra landsgildets kontor og kan beholdes i 14 dage.

På grund af mappernes karakter findes der kun 1 eksemplar af hver, og der kan således i visse tilfælde opstå kortere eller længere ventetid.

Nr. 1. Broderkæder – 100 mands foreninger.

Love og vedtægter fra en række broderkæder indenfor Sct. Georgs Gilderne i Danmark samt eksempler på optagelsesansøgninger, medlemskort m. m.

Nr. 2. Spejderkontakt – juniorgilder.

Materialet fra kontaktudvalgets arbejde, foredrag og artikler af bl. a. Thorkild Glad, Robert Madsen m. fl. og forslag til arrangementer for de aktive spejdere. Program for juniorgilder.

Nr. 3. Lokale gildeblande.

Asger Haagen Jensens foredrag om lokale gildeblande fra landsgildetinget 1967 samt ekspl. på lokale gildeblande m. m. og en fortegnelse over sådanne blade (rev. 1. januar 1972).

Nr. 4. Gildehallen.

Foredrag, artikler og forslag om alt hvad der har med gildehallen at gøre. En meget righoldig og alsidig mappe, som kan være til stor hjælp for den gildemester, som ønsker at gøre gildehallen så smuk, højtidelig og indholdsrig som mulig.

Nr. 5. Tilgang til gildebbevægelsen – agitationsmøder.

Public-relation, agitationspjecer. Hvordan starter man et nyt gilde. Hvordan »hverver« man nye gildebrødre.

Materiale fra kontaktudvalgets kurser og publikationer.

Nr. 6. Internationalt gildearbejde.

En redegørelse for International Fellowship and Former Scouts and Guides, samt hvad der fra dansk side er gjort eller kan gøres, således

at vi også får udbredt kendskabet til denne side af gildebbevægelsen.

Nr. 7. Ridderarbejdet.

En righoldig mappe om ridderarbejdet i alle dets afskygninger. Indeholder bl. a. ridderudvalgets betænkning, forslag til ridderaktiviteter, musikken i ridderhallen og meget mere.

Nr. 8. Gildebbevægelsens kurser og stævner.

En klar gennemgang af de ting landsgildet arrangerer, materiale fra lokale væbnforberedelser og stævner samt komplet materiale fra flere instruktioner.

Nr. 9. Hjelpearbejdet.

En omtale med eksempler på mange sådanne aktiviteter, Torkild Mouritzens foredrag fra inspirationsmødet i 1967, Sct. Georgs Fonden, eksempler på forskelligt omsorgsarbejde og meget andet.

Nr. 10. Lokale gildeborge og gildebiblioteker.

Denne mappe bringer en omtale af de forskellige lokale gildehuse, deres indretning, økonomi og finansieringsforhold samt en omtale af spejder og gildelitteratur.

Nr. 11. Spec. for distrikts- og stadsgildemestre.

En meget righoldig mappe, der fortæller om det arbejde, der er udført i en række distrikts- og stadsgilder, ideer, tværgående aktiviteter og meget andet.

Nr. 12. Gildesange – festsange.

Syng noget andet. Sange fra festgildehaller, jubilæumsfester, til vore koner o. s. v.

Nr. 13. BÅLET.

4 årgange af det af landsgildet tidligere udsendte ledelsesblad med instruktivt gildestof af forskellig karakter.

Nr. 14. Spejdercentre – spejdersamråd.

Mappen indeholder materiale fra flere spejdercentre, beskrivelser, programmer etc. samt lidt om spejdersamråd.

Mappen er pr. 1. januar 1972 stadig under opbygning, men kan lånes allerede nu.

Nr. 15. Besøg af udenlandske gildebrødre i Danmark.

Indholdet i mappen giver en glimrende omtale af 12 engelske gildebrødres besøg i Virum. – Program, planer etc.

Skriv til landsgildekontoret og bestil en mappe

Bryd med vanetænkningen

- PRØV DE NYE KRÆFTER

Vores »korrespondent« i Nordjylland, Kirsten Hector, har været på besøg hos det nyvalgte folketingsmedlem, Mette Madsen, Pandrup, af hvem hun tegner dette portræt.

Ved sidste folketingsvalg kom et af de nye medlemmer nærmest »dumpende« ind i folketinget – ja i aktiv politik i det hele taget, helt uden forudgående partipolitisk arbejde, endog uden nogen sinde at have været medlem af en vælgerforening.

Hvordan vil nu sådan noget gå? Er det ikke et naivt, politisk uvidende og uerfarent menneske, der nu pludselig får mulighed for på allerhøjeste plan at »blande« sig i vort lands styrelse? Man kunne fristes til at spørge således. Men man kunne jo også vende problematikken om. Er netop et sådant menneske uden forudgående partipolitisk indoktrinering, uden hæmninger med hensyn til tidligere beslutninger og uden politiske fordomme ikke bedst i stand til at bringe et måske tiltrængt friskt og jordnært pust ind i folketinget? Forudsat naturligvis det drejer sig om et intelligent, viljestækt, pligt-opfyldende og bevidst menneske – og forudsat, at denne »nye« får lov til at gøre sig gældende.

Alle disse betragtninger havde jeg prøvet at gøre inden mit møde med fru Mette Madsen.

Jeg vidste, hun var valgt af Venstre, at hun i flere år havde levet af at skrive (fortrinsvis) satiriske vers og viser, at hun på billeder så nydelig ud – samt at hun som politiker var et totalt ubeskrevet blad før folketingsvalget 1971.

Om hvad mødte jeg så?

Et par levende, intelligente, milde og venlige øjne og en umådelig sød, naturlig, kultiveret og behagelig stemme. Først lidt senere gik det op for mig, at Mette Madsen er meget pænere end billedet giver udtryk for. Vigtigst er det dog, at jeg i samtalens løb kom til den slutning, at øjnenes intelligente udtryk ikke var synsbedrag, og at alle mine forudgående positive betragtninger holdt stik, medens de negative ditto i dette tilfælde kunne lades ude af betragtning.

Mette Madsen er helt på det rene med, at hun som politiker har meget at lære. Dette prøver hun at opveje, dels ved så meget som muligt at opholde sig i folketingssalen for at lytte – og lære (»jeg er jo endnu ikke med i så mange udvalgte«), dels ved at deltage i så mange møder rundt i landet som det overhovedet kan lade sig gøre, helst møder arrangeret af apolitiske

eller tværpoltiske foreninger netop for derigennem at bevare »jordforbindelsen« og følge med i vælernes (befolkningens) ønsker, interesser og behov. Jeg fik det bestemte indtryk, at Mette Madsen går uimponeret ind i dette for hende nye arbejde, men med en ærlig vilje til grundigt at sætte sig ind i hver eneste detalje – stor eller lille. Hun er heller ikke bange for f. eks. i folketingsgruppen at gøre rede for sit synspunkt og sin viden (»jeg har opdaget, at jeg ved så mange ting, jeg slet ikke var klar over, at jeg vidste!«) – uanset de »gamle« politikeres standpunkt – og det er hendes indtryk, at man lytter og tager sig af, hvad hun har at bemærke – uanset hendes uerfarenhed.

På mit spørgsmål om, hvorvidt der har været særlige ulemper eller fordele ved således at komme ind »fra gaden« er svaret, at der faktisk (endnu) kun har været fordele, dels fordi det muliggør en helt fri stillingtagen, og fordi Mette Madsen føler, at i hvert fald hendes parti i udstrakt grad giver sine medlemmer frit spillerum – frihed under ansvar – en frihed der på dette sted tilsyneladende vil blive brugt på ærlig og ansvarsbevidst måde.

Med hensyn til manglende forudgående politisk virke og tilknytning forklarer Mette Madsen, at hun netop på grund af sin hidtidige levevej har vægret sig ved at have noget tilknytnings-

forhold såvel politisk som foreningsmæssigt – således at hun med sine satiriske vers kunne sigte på hvad og hvem, hun ville. Det har nu vist sig at være rigtigt. Aldrig har hun haft så svært ved at skrive om politikere som nu, hvor hun selv færdes i inderkredsen af kendte personer og har adgang til viden, hun ikke kan bruge!

Til gengæld er der én ting, der irriterer: »Jeg har altid gjort mig megen umage for at lave mine vers bedst muligt. Alligevel har jeg altid skullet gøres til en husmoder, som bare ind imellem kødgrøderne »smurte« nogle vers ned – nu derimod skal jeg endelig gøres til en »versemager«, der vil være politiker«.

Som en af de første opgaver, Venstres folketingsgruppe har tildelt Mette Madsen er at være medlem af Kvindekommisionen (efter Eva Ree). I den anledning giver Mette Madsen udtryk for, at hun bestemt ikke er rødstrømpe, men at hun går ind for en ligestillingspolitik. For kvindernes vedkommende drejer det sig fortrinsvis om at få bedre uddannelses-, løn-, arbejds- og avancementsmuligheder, og for mændene er det væsentlige rimeligere vilkår vedrørende skilsmissebørn og børn født uden for ægteskab, i det hele taget for enlige fædre. Mette Madsen er vældig begejstret for dette arbejde og for at indhente kommissionens andre medlemmer, har hun en hel dag gennemgået den foreløbige betænkning sammen med sine søster, som er socialrådgiver, »for«, som det

blev sagt, »at hun kan hjælpe mig med rigtigt at forstå det hele!«

Hvorfor tror De, det såvel i politisk som foreningsmæssigt arbejde næsten altid er »Tordenskjolds soldater«, der præger billedet, spurgte jeg.

»Det er vanetænkning«, svarer Mette Madsen.

»Når først én har stukket hovedet op over mængden, vænner man sig til at spørge ham eller hende, når man skal have en post besat«.

Mette Madsen fandt, at det netop er udtryk for fordomsfrihed og initiativ, der har ført til, at Venstre bad hende stille op til folketingsvalget. På lignende måde havde den lokale sparekassebestyrelse på et tidligere tidspunkt taget et utraditionelt skridt ved at bede hende indtræde i tilsynsrådet, på trods af, at man i generationer udelukkende havde kørt efter devisen søn efter fader eller – i mangel af en søn – naboen; men altid en mand!

I det hele taget er det Mette Madsens råd til alle foreninger, når man skal have nybesat en bestyrelsesplads eller lignende: »Lad være med at tage én, der i forvejen er med i en hel masse, og/eller som har gjort sig særlig gældende. Se jer om og find lige den person, I tror kan dække det, I mangler, uanset om det drejer sig om én, der slet ikke gør sig bemærket, det får I glæde af!« – Og det er jo nok et råd, vi også i Sct. Georgs Gilderne mange gange kunne trænge til at skrive os bag ørene!

K. HECTOR

Det er en ensom, sorgfuld id
at elske hedt den svundne tid.

Novalis.

Hvis du vil være viis, sid ned og lyt.

Afrikansk ordsprog.

At læse og intet forstå,
er som at jage og intet få.

Dansk ordsprog.

Når det drejer sig om noget slet, er det
bedste: ikke at ville; det næstbedste: ikke at
kunne.

Bacon.

Hvis den bortgangens minde holdes i ære, da
er han mere nærværende og formår mere end
den levende.

Saint Exupéry.

Jo mindre tanker du har om et menneske,
desto mindre bliver det.

Og jo dårligere du behandler det, desto mere
odelægger du det.

Goethe.

Det er ingen særlig ros at være taknemlig, når
man som utaknemlig må frygte for straf.

Seneca.

Uvidenhed er tankens nat, men en nat uden
måne og stjerner.

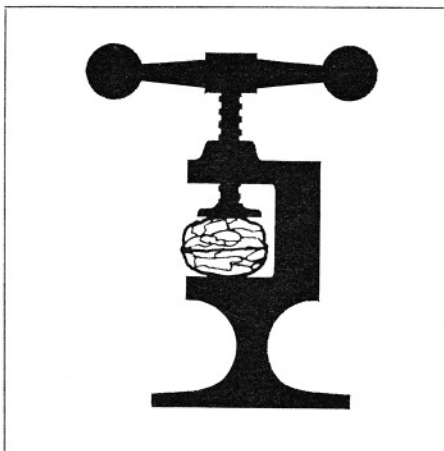
Konfutse.

Hemmeligheden ved at kede er at sige alt.

Voltaire.

Lykkelige menneskers mådehold kommer af
den sindsligevægt, som lykken har skaffet
dem.

La Rochefoucauld.

SÅDAN GØR VI

Københavns stadsgilde stiller her deres erfaringer til rådighed efter at have afviklet et vellykket seminar.

i Københavns Stadsgilde, når vi mærker, batterierne trænger til opladning: Vi laver et SEMINAR!

Vort SEMINAR 71, som afholdtes i efteråret, viste sig at være en god idé, og vi beretter her om planlægningen og gennemførelsen af seminaret.

Stadsgilderådet nedsatte et kursusudvalg på 3 medlemmer, som fik til opgave at fremkomme med forslag og budget til et kursus for gildebrødre under Københavns Stadsgilde.

Kursusudvalget blev hurtigt enige om, at ordet SEMINAR var det, der dækkede arrangementet bedst – det drejede sig ikke om at docere, men om aktivt samarbejde mellem gildebrødre.

I løbet af de første møder havde kursusudvalget i det store og hele udstukket linierne for seminaret – målsætningen og formen, og disse vedtagelser blev fastholdt under alle de mange senere møder, hvor man arbejdede mere i detaljer.

Målsætningen var: Gennem aktivt samarbejde i grupper at give inspiration til gildearbejde – i takt med rørelser i tiden.

Udvalgets medlemmer besluttede, at alt, specielt det skriftlige materiale, skulle præsenteres på en tiltalende måde med et ensartet præg. Hvad stoffet angik, skulle dette være såvel gildepræget som samfundsvendt. Alt materiale skulle udleveres deltagerne i duplikat for indsætning i plastic-samlemappe, således at dette forhåbentlig kunne tjene som værdifuldt arbejdsmateriale i eget gilde.

Seminaret skulle strække sig over ca. 1 måned med 5 aftenmøder på skiftende ugedage samt en week-end.

Med et budgetforslag på ca. kr. 100,00 pr. gildebrøder ved et deltagerantal på mindst 50 fik udvalget grønt lys til at gennemføre arrangementet.

Med de rette lokaliteter – Peder Lykke Centret på Amager og Vallekilde Højskole – 70 deltagere og de helt rigtige indledere, startede seminaret midt i september 1971.

Efter at deltagerne var blevet bekendt med, hvilke grupper de tilhørte, blev de grundigt indført i, hvordan en gruppediskussion bliver udbytterig. Ib Wessel-Tolvig, gm. 10. gilde, tog sig af dette emne, hvor han helt enkelt er specialist.

Aftenens diskussionsemne hed: »Kommunikation – i samfundet – i gilderne – og mellem de to indbyrdes«, – med oplæg af P. H. Kjær-Hansen, 7. gilde. Den efterfølgende diskussion bekræftede, at kommunikationen nemt kunne være bedre, og der blev givet forskellige anvisninger på, hvordan dette problem kunne søges løst.

2. aftenmødes diskussionsemne havde den spændende titel: »Hvad er et menneske?« ved overlæge K. F. Meldahl, – og der var da også sprængstof i de efterfølgende spørgsmål, eksempelvis disse: Når man har erkendt sandheden, har man da pligt til at udbrede denne sandhed? Har man ret til at ødelægge sig selv med medikamenter? Tro ikke, at der var enighed i svarene på disse spørgsmål!

3. møde indledtes med »Talerteknik« ved Grete Jakobsen, udvalget, hvorefter Sjø havde oplægget til aftenens emne: »Gildehallens væsen«. Det var et meget fornøjeligt oplæg, hvor Sjø også kom ind på gildehallens uvæsen. Herefter måtte grupperne bl. a. svare på, om

gildemesteren i for høj grad er enetaler, og om gildehallen i det hele taget har værdi og gør indtryk.

4. aften havde to oplæg, nemlig »Hvordan modtage en ny gildebroder i gildet« v/ Ulla Rasmussen, stadsgildeledelsen og »Gildebevægelsen som organisatorisk enhed« v/ provincialmester Knud Mouritzen. Her skulle grupperne bl. a. tage stilling til et eventuelt ungdomsoprør i gilderne, om gilderne arbejder demokratisk og om gruppearbejdets værdi.

Så kom week-end'en med oplæg om lørdagen af Per Mikkelsen, landsgildeledelsen: »Er Sct. Georgs Gilderne ægte internationale i indstilling og handling?« Per fandt, at vi i hvert fald ikke var tilstrækkeligt internationale, og han fremkom med en række forslag til ændring af dette faktum, hvorefter der igen var gang i gruppediskussionen.

Senaftengildehallen med væbneroptagelse blev ledet af Sjø, og den nye væbner gav et positivt og velmotiveret svar på spørgsmålet: »Mener du, at en tidligere spejder har behov for et gildeliv?«

Aftenen sluttede med hyggeligt, festligt samvær.

Efter at højskoleforstander Georg Veit søndag formiddag havde fortalt om Vallekilde Højskole på meget underholdende vis, gik vi over til dagens emne: »Kan vi i gilderne blive ved med at være »upolitiske« og endda vente at øve indflydelse i samfundet på væsentlige medmenneskelige/socialt forhold?« med oplæg af Edmund Keldsen, landsgildeledelsen. Det var et meget personligt oplæg om gildebevægelsens og den enkelte gildebroders engagement i samfundsforholdene, om pligten til at blande sig – og tage stilling. Efter oplægget var der livlig diskussion i grupperne, hvor deltagerne bl. a. skulle give udtryk for, om gilderne har politisk slagside, og om de kunne acceptere, at gildebevægelsen som organisation tog stilling til visse aktuelle politiske spørgsmål.

Sidste punkt på week-end'en var en panel-diskussion, som var tænkt dels som en demonstration af, hvordan en sådan foregår og dels som et middel til at få en stillingtagen til et aktuelt spørgsmål. Nogleordet var: manipulation.

Herefter havde vi endnu et aftenmøde, hvor overrabbiner Bent Melchior havde et oplæg over emnet: »Har »den lille kreds« nogen værdi i det moderne samfund?« Her skulle grupperne tage stilling til f. eks. i hvilken udstrækning det tjener samfundet at bevare den lille kreds, – hvad den lille kreds kan gøre for at bevare sin identitet, og om der er risiko for,

at den lille kreds indsnævrer sin horisont. Det var spørgsmål, som absolut også tog sigte på gildebevægelsen.

Så var seminaret slut, og deltagerne var i besiddelse af en mappe på ca. 100 blade, indeholdende alle indlæg, oplæg til diskussioner, spørgsmål, rapporter fra grupperne samt kommentarer fra udvalget.

Med denne mappe som grundlag har mange grupper i de københavnske gilder fået nye og gode diskussionsemner til gavn for såvel den enkelte gildebroder som hans/hendes gilde, og udvalget er bekendt med, at flere af emnerne allerede har været udsat for ny debat i københavnske grupper.

Derudover må vi skønne, at det har været en inspiration for deltagerne at lære andre gildebrodere og dermed andre gilder at kende, idet seminariets grupper gentagne gange har givet udtryk for, at man sætter tværgående arrangementer meget højt indenfor gildearbejdet.

Desuden er deltagerne blevet indført i mange emner og problemer, som de måske ikke tidligere har haft kendskab til og i hvert fald næppe har taget stilling til. Deltagerne har været nødt til at diskutere, at tage stilling og prøve egen mening mod andres, – en udvikling, som netop gruppearbejdet tager sigte på, og her er vi ved seminariets kerne: gruppen i 70'erne!

Også udvalget har lært af seminaret og fundet fejl, som kan rettes: week-end'en, hvor man lærer hinanden så umådelig godt at kende, skal ligge længere fremme i møderækken, – og det begreb, som hedder »udvalgets kommentarer til gruppe-rapporter«, skal stryges. I stedet skal der afsættes tid til en kort diskussion grupperne imellem, hvor det skønnes opportunt.

At arbejde med seminaret har været en fornøjelse. Alt klappede, ingen svigtede! Dygtige, inspirerende indledere, glade, veloplagte deltagere! Kan man forlange mere?

Os så holdt budgettet: 110 kr. pr. deltager, alt iberegnet, også kaffe med brød ved moderne og ostebord med rødvin på højskolen.

Af vor seminar-mappe har vi nogle ekstra eksemplarer, som sælges for en pris af kr. 20,00 pr. stk.

Københavns Stadsgildes Kursusudvalg.

JENS THORSEN, stadsgildeledelsen.
GROTH, 5. gilde.
GRETE JAKOBSEN, 18. gilde.

Kommunikation: — — — — —

Denne rubrik er dels beregnet til at spørge ældre og erfarne kolleger i gilde-, stads-, distrikt- eller provincialledelser landet over til råds i administrative spørgsmål, men ikke mindst for at kunne få tips og vejledning til gildemestertaler, ideer til gruppearbejde eller til en praktisk opgave.

Der er imidlertid også mulighed for at spørge landsgildeledelsen direkte, ligesom der er lejlighed til for landsgildeledelsen til at bringe meddelelser til gildeledelserne landet over eller at svare på spørgsmål.

Kort sagt: her er det muligt at spørge om alt – og forhåbentlig få svar. Det er tilladt at være anonym, hvis man har lyst til det.

Konkrete forslag!

Fra Pallis Martin, gildemester i Viborg, har vi modtaget dette brev med ideer og tanker til IMPULS.

Vi har fået et blad, der udelukkende udsendes til gildeledelser, og som skal være den enkelte ledelse til hjælp i dens arbejde. Man har valgt at lade dette blad være inspirator, men er dette tilstrækkeligt? Jeg finder, at man bør gå videre, hvis man virkelig vil yde hjælp til de gildeledelser, der har behov herfor. Jeg sigter på en fremlæggelse af konkrete forslag og ideer. Eksempel: Man lader Kaj Korup fortælle, hvorledes han udarbejder og fremfører en gildemestertale. De, der magter opgaven, behøver strengt taget ikke hans råd. De, der ikke har evnen, er efter gennemlæsning af artiklen stort set lige hjælpeløse. Dette er ikke en kritik af Korups indlæg, som udmærket dækker den stillede opgave, men et eksempel på at man nok bedre hjælper med et konkret forslag – i dette tilfælde en færdig gildemestertale, som efter min mening burde findes i hvert nummer af bladet.

Rundt om i vore gilder sidder ledelser, som fostrer nye ideer og med stor succes udfører disse i praksis, hvad enten det gælder gruppearbejde eller pengeindsamling, velgørenhedsarbejde, spejderkontakt, emner for diskussionsaftener, gode foredragsholdere etc. Her kan hentes en mængde færdigsyede forslag, som bladet kan videregive. Man er på sporet med rubrikken »Sådan gør vi«, som bør have

betydelig mere spaltepads og bestå af flere korte konkrete indlæg omhandlende samme emne.

Da I tre jo ikke alene kan holde styr på, hvad der foregår af positivt rundt om i landet, var det så ikke en idé til redaktionen at knytte en stab af løse medarbejdere spredt over landet?

Redaktionen takker for dette indlæg med dets relevante og positive betragtninger. Vi har i redaktionen drøftet at bringe færdigsyede løsninger på forskellige gildeopgaver, men der har været flertal (2-1) for, at vi kun bør råde og inspirere. Efter indlægget her er vi gået i gang med fornyede overvejelser. Til forslaget om løse medarbejdere kan oplyses, at vi fra starten er gået i gang med at knytte »løst-ansatte, ulønnede korrespondenter« til bladet, og vi bringer i dette nummer en liste over vore »medarbejdere«. Vi håber, at der hermed er etableret et bedre bindeled mellem redaktionen og de enkelte gilder.

RED

Omgående svar

Erik B. Pflug stiller følgende forslag til IMPULS:

Må jeg stille forslag om, at man ved fremtidige spørgsmål prøver at bringe svarene samtidig med spørgsmålene. I de tilfælde hvor det er muligt, tror jeg, det vil give bladet yderligere værdi.

— — —

Hertil er at svare, at spørgsmål, der rettes til gildeledelse eller redaktion, vil blive søgt besvaret omgående. Men af hensyn til dialogen gilderne imellem vil det være rigtigst at bringe generelle indlæg alene, idet man her ved bedst kan involvere mange i korrespondancen. I nogle tilfælde kan man håbe på mange svar og reaktioner på samme spørgsmål.

Til gildemester Chr. Hansen, Nordborg, der havde et indlæg i sidste nummer af IMPULS, er der dette svar:

Kære gildebroder!

I bladet IMPULS nr. 2 1971 har jeg med interesse læst dit spørgsmål angående ved-

tægter for enkeltgilder og dit juridiske problem, og da næste nummer af IMPULS ikke kan forventes udsendt før til december, har jeg valgt at svare dig direkte på lovudvalgets vegne.

Jeg er ganske enig med dig i nødvendigheden af vedtægter som grundlag for de enkelte gilders virke, og i lovenes § 7 a, første afsnit, henvises der også hertil.

Da man ved den store lovrevision i 1967 fjernede den tidligere »Vedtægtsnorm for enkeltgilder« fra vort lovkompleks, udarbejdede lovudvalget samtidig forslag til vedtægter for såvel gilder som for distrikts- og stadsgilder og provincialer.

Disse forslag er tidligere udsendt til gilderne, ligesom det er tanken at medtage såvel dette som andet retningsgivende stof fra det tidligere lovkompleks i den planlagte gildehåndbog.

En kopi af forslaget til vedtægter for gilder følger vedlagt.

Med hensyn til dit spørgsmål om de juridiske forhold i forbindelse med køb og salg af fast ejendom kan jeg henvise til lovenes § 7 a, sidste afsnit og vedlagte vedtægters § 2, sidste afsnit, der begge behandler dette spørgsmål, og som kræver fuldstændig klare linier vedtaget på det lokale gildeting.

Også på dette punkt er der således fuld selvbestemmelsesret for de enkelte gilder, men spørgsmålet er så vigtigt, at landsgildet kræver klar stillingtagen via et gildeting.

Jeg håber med dette at have besvaret dine spørgsmål.

ERIK B. PFLUG

Det blanke papir

IMPULS har ikke fundet sin endelige form på de par numre, der indtil nu er udkommet, og i redaktionen er vi klar over, at bladet bedst bliver godt, hvis mange vil være behjælpelige med råd og kritiske bemærkninger. Vi har modtaget disse kritiske bemærkninger fra gildemester Ruth Frederiksen, Lemvig:

Til redaktøren af IMPULS.

TAK for den hvide bagside på IMPULS nr. 2. Den lå og grinede til mig, da jeg var færdig med at læse bladet – og råbte på at blive udfyldt – og det blev den – således:

GRIB IDEEN I FLUGTEN.

GØR DET NU.

Idé til gildemestertale.

Idé til kontakt med vore inaktive medlemmer. (Hvad denne kontakt fører til, skal jeg gerne

senere komme tilbage til med resultat – godt eller dårligt).

»Brudstykke-tanker« om statistik – og særlig herunder – »grunden til, at gildebrødre melder sig ud«.

Får vi altid den virkelige grund at vide?

Snakker gmst. med dem personligt inden udmeldelsen?

Skriver gmst. sig deres grunde bag øret? – og gør gmst. noget for at rette på baggrunden for disse udmeldelser?

Så var der ikke mere blankt papir.

Med venlig gildehilsen.

RUTH FREDERIKSEN

Gmst. i Lemvig.

Rejsende service

Fra landsgildeledelsen har vi modtaget:

Landsgildeledelsen planlægger at opbygge en »service« for gilderne rundt om i landet til løsning af opgaver, som man måske ikke lokalt kan klare, eller som man gerne vil have hjælp til at løse.

Det kan f.eks. dreje sig om en agitationsaften, igangsættelse af gruppearbejde, etablering af et bornegårdsarbejde, Fellowshipstævne, spejderkontakt, juniorgilde, ridderarbejde, internationalt gildearbejde, Prison-Visitor konference (fængselsbesøgsordning), et kig i Fremtidsudvalgets arbejde, oprettelse af et nyt gilde, gildeborg, eller hvis gildet trænger til at blive »løftet op« – så en inspirerende og begejstret tale om gildebevægelsen.

Der kan være en lang række opgaver, som skal løses, og hvor det vil være gavnligt med »en stemme udefra« til enten at støtte den pågældende opgave eller måske medvirke til dens løsning.

Ved henvendelse til landsgildekontoret vil vi søge at finde frem til den gildebrødre, som netop må anses for at være en slags specialist indenfor et bestemt felt og så søge at få ham til at rejse til det pågældende gilde.

Efterhånden vil vi opbygge et kartotek over de forskellige emner og instruktører, så man hurtigt kan finde frem til rette vedkommende.

Da det ofte kan være travle mennesker, som udsendes, må man nok regne med et par måneders varsel, inden den pågældende aften skal finde sted.

H

Det høje i det jævne

Katedralen forbliver ubegribelig for os. Dens væld, dens mangfoldighed, dens skønhed, planens klarhed og symmetri, detaljernes rigdom – det kan alt sammen erkendes, vi kan fryde os, vi kan forbløffes, og vi kan endog elske det.

Men aldrig kan vi begribe den indefra eller skabe på ny i samme ånd. Ikke den mindste landsbykirke formår vor tid at sætte i et landskab. Men hine håndværkere, der ikke kendte ordet kunst som stolt selvhævdelse, kunne gå og gøre jævne ting, der i samme stund var høje ting.

JENS KRUISE

i »Den underlige harmoni«.

Din egen ordre

Nu har du i lang tid tænkt på at få begyndt, og der er stadig ikke sket noget. Det er ikke tilstrækkeligt at tænke – ikke engang at træffe en beslutning. Der mangler endnu det vigtigste – selve handlingen.

Her skal jeg give dig nøglen til at komme i gang: Giv dig selv en ordre – og adlyd den. Hjælper det ikke med en sagtnodig instruks, så brug en brøsig tone og sig: »Se så at komme i gang, din slapsvans!«

De opgaver, som stilles os af vort bedre jeg, er sjældent vanskeligere at fore ud i livet end dem, som vi til daglig får af bådsmændene. Derfor er der heller ingen grund til at protestere, ikke engang hvis vort bedre jeg giver os et ordentligt spark bagi.

KAJ LUND

i »Horisont«.

Sværest at høre

Der er intet til hinder for musik, der er friskere end jordens salt. Du kan få den fra, hvor du vil, du kan simpelthen høre alt – og lave musik deraf, hvis du kan høre den, – men det er det sværeste, der er til: at høre, hvad ikke er til.

Fra »Schades højsang«.

De andres sikkerhed

Lad Dem ikke imponere af andre mennesker til at prøve at efterligne dem. Ingen anden kan med så stor virkning være Dem selv som netop De selv! Husk også, at de fleste mennesker på trods af deres sikre optræden er mindst lige så bange som De og tvivler lige så meget på sig selv.

N. V. PEARLE

i »Vær positiv, lev lykkelig«.

Naturlig fromhed

Den naturlige fromhed kan meget let omdannes til kunstig fromhed, for visse følelsesladede erindringer er fælles for alle medlemmer af et givet samfund og kan let organiseres i religiøse, politiske og kulturelle traditioner. Disse traditioner hamres systematisk ind i de unge i hver ny generation og spiller en vigtig rolle i det lange drama, hvorunder de opdrages og gøres rede til at blive samfundsborgere. Da de minder og erindringer, der er fælles for en gruppe, er forskellig fra dem, der deles af en anden gruppe, er den samfunds-solidaritet, der skabes af traditionen, altid stykvis og eksklusiv. Der er både naturlig og kunstig fromhed knyttet til alt, hvad der tilhører os, parret med mistænksomhed, afsky og foragt knyttet til alt, hvad der tilhører dem.

HUXLEY

i essayet

»Psykologi og livsform«.

Som skoledrenge

Der er mange mennesker, der kommer til et livs resultat, ligesom skoledrenge; de snyder deres lærer ved at skrive facit ud af regnebogen uden selv at have regnet stykket.

Søren Kierkegaard.